

Họa Bì

Chương 3 : Chương 3

Ác quỷ bên trong lớp da vẽ, bỗng dung yếu đuối vô lực.

Hồi trước nhà mở tiệc, phụ thân mời gánh hát đến. Tới giờ dường như ta vẫn nghe thấy có người uyển chuyển hát vỡ Mẩu đơn đình, Côn khúc rung động đến tận tâm can, xuyên qua quãng thời gian tam sinh tam thế, xuyên qua hơn trăm năm kiếp sống ác quỷ, xuyên qua mối thù hận thuở xưa, lạnh lạnh vang lên. “Bỗng nhiên, trái tim vương vấn bên hành mai. Hoa cỏ lụi tàn khiến tâm sinh lưu luyến, bởi sinh tử phân ly không thể hứa nguyện theo người, tâm tình chua xót chẳng biết oán giận nơi đâu.”[1]

Hình như ta đã quay trở lại năm xưa. Trở thành Phượng nhi thẹn thùng kia.

Dòng thời gian trôi nhanh, trước mắt chỉ còn người này.

Nơi đây là thư phòng hấn. Bày ít lễ vật và một chậu cây xương bồ. Trên tường treo một bức tranh bát mặc[2] sơn thủy. Giường mây màn giấy. Có hai quyển sách tùy tiện để trên bàn. Hấn đặt bọc đồ của ta lên ghế.

“Cô nương cứ nghỉ ngơi ở đây.”

Giật mình cảm thấy hô hấp của hấn phả bên tóc mai. Ta cảm giác tim hấn đập dồn. Đột nhiên ta sợ hãi không rõ lý do. Nhầm rồi, kẻ nên sợ phải là hấn mới đúng.

“Nếu không thể lấy lại trái tim nguyên vẹn, người vĩnh viễn không thể siêu sinh.” Diêm La vương đã nói thế.

Ta không được chần chừ nữa. Ẩn sâu trong mắt, ánh lửa đỏ chợt lóe. Ta khép mắt lại. Lần này mọi chuyện phải diễn ra thuận lợi.

Móng sắc của ta lén lút vươn ra khỏi đầu móng tay nhuộm sắc hoa phượng tiên.[3]

Bỗng nhiên hắn cầm tay ta. Ta cả kinh, phút chốc móng sắc rứt vào trong lớp da vẽ.

Bốn tay siết chặt. Hắn vòng tay ôm ta từ phía sau. Ta cảm thấy rất bối rối, như con rết trăm chân, bước vừa nhỏ vừa nhanh, bò khắp toàn thân.

Hắn thổi tắt nến.

Giấy dán cửa sổ lộ ra ánh trăng sáng rọi. Một phòng chỉ u ám sắc trắng. Một trăm bốn mươi bảy năm, thoát cái đã trôi qua. Nhưng ta lại chưa từng trải qua chuyện gì cả. Không có thành Chết Oan, không có điện Diêm La, không có mộ phần hoang tàn, ta vẫn là tiểu thư khuê phòng thành Tô Châu không rõ thế sự, mười bảy tuổi mờ mịt non nớt.

Hắn gỡ Kim Bộ Diêu trên đầu ta xuống, chỉ một thoáng làn tóc đen dài như thác nước đã quấn quanh hai người. Ta đã quên những con ma trời xanh rục hàng đêm làm bạn ta du đãng, chỉ nhìn thấy ánh sáng bàng bạc lóe ra từ suối tóc dưới ánh trăng.

... Đã từng gặp gỡ nơi đâu, nhìn nhau quen mắt, chẳng lẽ có duyên gặp gỡ lại không nói một lời...[4]

“Cô nương, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa.” Hắn thì thầm.

Hắn nhẹ nhàng ôm ta.

Chiếc màn xanh thẫm nhẹ nhàng mở ra. Hắn đặt ta lên giường. Ta thấy bóng người cao cao đứng cạnh.

Trong đầu ta hiện lên đêm hôm đó. Nam nhân kia đứng bên giường ta vén màn. Ta còn chưa kịp ngồi dậy, trái tim đã cảm thấy buốt giá. Mấy bông mai cắm nghiêng trong màn lụa bỗng nhuộm màu đỏ tang thương. Máu đào nhuộm đầm hoa. Phía trước là màu đỏ khôn cùng, suy nghĩ như vạn mã cuồng chân, hất tung muôn bụi hồng trần.

Ta trọn đời không quên bóng đen đó. Nó hòa nhập với hắn, cúi xuống sát người ta. Ta cảm thấy kinh hãi, dường như cơn ác mộng tái diễn.

“Người là ai?” Ta chỉ kịp nói ra ba chữ này. Sau đó dao nhọn đã đâm

xuống.

Lại có vật đụng vào trái tim ta. Ấm áp, là tay hắn. Cởi nút thắt áo.

“Ta sẽ đối tốt với nàng cả đời. Nàng yên tâm.” Hắn nhỏ giọng nói.

Lớp váy màu hồng cánh sen. Lớp áo lót màu trắng. Lớp quần lót màu đỏ tươi. Từng lớp, từng lớp, từng lớp. Ta trần trụi trước mặt hắn. Hắn đâu biết, ta vẫn còn một lớp xiêm y chưa cởi. Thời khắc này, ta tình nguyện không nghĩ tới lớp xiêm y đó.

Rốt cuộc độ ấm bao trùm ta. Màn giường xanh sẫm, màu sắc tĩnh lặng, bao phủ tất cả cuồng loạn.

Nam nhân đầu tiên của ta. Nam nhân duy nhất của ta trong cả trăm năm.

Lưu luyến duy nhất, thù hận duy nhất.

“Tử Phượng.” Hắn khẽ gọi tên ta.

Hắn gãi lên mái tóc đen của ta, ta gãi lên cánh tay hắn.

Hắn thương yêu vuốt ve mặt ta.

“Tử Phượng.”

“Vương tướng công.”

“Giờ còn gọi ta là Vương tướng công sao.” Hắn nhéo chóp mũi ta.

“Tướng... tướng công...” Ta gọi một tiếng, cảm thấy mặt nóng bừng.

Cuống quít núp dưới cánh tay hắn. A... sao hắn lại trở thành tướng công của ta chứ? Ta là tiểu thư khuê các không thể nói nhiều cười nhiều cơ mà. Hồng Phát trong “Dạ Côn”, Văn Quân trong “Cầm Khiêu”, Oanh Oanh trong “Tây Sương ký”, Lệ Nương trong “Mẫu đơn đình” - sao ta lại học theo những nữ tử này. Ta muốn báo thù, sao lại bị kẻ thù khinh bạc?

Báo thù. Báo thù như một con mèo say ngủ, khép lại cặp mắt xanh biếc của nó, lay động cũng không tỉnh. Báo thù như một con chuồn chuồn, hoảng hốt chạm hờ mặt nước, không biết đã bay về nơi nào.

Giờ phút này, ta chỉ muốn sự hứa hẹn của hắn. Như hết thảy nữ tử chốn nhân gian.

“Tướng công, liệu chàng có bỏ rơi thiếp không? Liệu có không cần thiếp nữa không?” Vừa mệt mỏi vừa khẩn thiết, ta túm lấy tay hắn.

“Không đâu, nàng yên tâm đi. Mà, sao tay nàng vẫn lạnh vậy?”

Ta là quỷ! Ta cuống quýt buông tay. Ta là ác quỷ hơn trăm năm, sao có thể sống cuộc sống của con người. Sắc mặt ta không còn màu xanh lét, hoàn toàn nhờ lớp da vẽ.

Một tấm da vẽ, có thể che được bao lâu?

Hắn nắm tay ta, đặt trên ngực hắn. “Né tránh làm gì. Tay nàng lạnh, nào, để đây sưởi ấm. Nàng làm sao vậy Tử Phượng, sao lại run rẩy?”

“Tướng công, thiếp... thiếp sợ...”

“Nàng sợ gì?”

“Sợ chàng không cần thiếp.”

“Ngốc, sao ta lại không cần nàng. Ta nói rồi, ta sẽ đối tốt với nàng cả đời. Nàng quên rồi sao?”

“Mặc kệ thế nào, chàng cũng đối tốt với ta, cũng cần ta?”

“Sao nàng luôn sợ ta không cần nàng? Tử Phượng ngốc. Nàng là Phượng nhi của ta, là tâm can của ta. Sao ta lại không cần nàng chứ. Ta rất cần nàng.”

“Bất kể chuyện gì xảy ra, chàng vẫn cần ta?”

“Lúc nào cũng vậy. Nếu nàng không tin, ngay bây giờ, ta moi tim ra cho

nàng xem.”

“Không được nói thế!” Ta vội vàng giơ tay che miệng hắn, toàn thân run rẩy.

“Phượng nhi, nàng sao vậy? Nàng mệt rồi. Nào, nghe lời ta, nàng ngủ đi.”

Ngoài màn xanh dần dần ló ra ánh mặt trời. Một đêm triền miên, đủ để xóa nhòa sự tịch mịch của một trăm bốn mươi bảy năm gió táp mưa sa. Yêu thương kề cận, ngọt ngào đầu môi. Thế non hẹn biển chẳng qua chỉ là một con thuyền gấp bằng giấy hoa, nhưng vì sao bao nhiêu nữ tử trên thế gian này đều dám ngồi lên nó rời bến?

Chỉ vì một câu hứa hẹn, liền chậm rãi nhổ neo. Tàu bị gió thổi về phía biển cả mờ mịt vô định, cũng không sợ hãi.

Sự dũng cảm và mù quáng của nữ nhân, nam nhân vĩnh viễn không thể thấu hiểu. Chuyện này ta cũng biết, dù cho ta không còn là người.

Ta ôm chặt lấy hắn. Có lẽ đây mới là chuyện nên xảy ra. Bỏ lỡ một trăm bốn mươi bảy năm, nhưng chung quy vẫn xảy ra.

Vận mệnh, có trốn cũng không tránh được.

Ta lờ mờ thấy dòng chữ đỏ trong sổ sinh tử. Kiếp thứ ba của Trương Luân phải trả Tần Tử Phượng một trái tim người.

Ta không muốn nghĩ, không muốn nghĩ, không muốn nghĩ. Ta chỉ muốn ôm hắn, thật chặt.

“Phượng nhi, bên ngoài gió lớn, nàng vào đi.” Sáng hôm sau, ta tiễn hắn rời phòng.

Một đêm ân ái, lớp da vẽ bị giày vò hơi phai màu. Hắn lại không hiểu.

“Phượng nhi, sắc mặt nàng không tốt, có phải không thoải mái không?”

Có muốn mời đại phu đến khám không?”

“Không cần, thiếp không sao. Tướng công yên tâm đi.” Ta cuống quýt nói quanh co.

“Buổi chiều ta lại đến thăm nàng. Nàng ngoan ngoãn chờ ở đây, đừng đi lung tung. Ta sợ...” Hắn hạ giọng: “Ta sợ nàng bị bắt về.”

Sao lại bắt về? À, hiểu rồi, lúc mới quen ta tự xưng là thiếp nhà giàu chạy trốn. Ta đã quên, hắn vẫn nhớ rõ. Chợt thấy cảm động, nước mắt vòng quanh, nét lệ tràn mi mắt, nhưng ta không thể khóc.

“Tướng công, ta biết rồi.” Nắm tay hắn, không muốn buông ra. Hắn mặc quần áo màu xanh đứng trong gió sớm, rất giống một ngọn trúc xanh bóng, thần khí trầm tĩnh. “Trên khúc sông Kỳ, trúc xanh biêng biếc. Quân tử tài ba, như cắt như dũa, như mài như điều.”[5] Ta cảm thấy hắn là nam tử tốt nhất trên đời. Ta thật may mắn.

Nhìn bóng dáng hắn xa dần, ta vẫn tựa bên cửa không muốn đi vào. Hôm qua, ta còn cười gằn đợi con mồi lên cửa. Hôm nay, hắn đã trở thành chốn nương thân cả đời của ta.

Cả đời ta dài bao nhiêu? Quý sẽ không già. Không giống một kiếp của người phàm. Hắn già đi, hắn chết rồi, ta sẽ làm gì bây giờ? Ta muốn tiếp tục tìm kiếm hắn trong vòng luân hồi. Đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không xa nhau.

Ta tựa cửa suy tưởng.

“Buổi chiều ta sẽ đến thăm nàng.” Hắn nói vậy. Ta dùng cả ngày để chờ đợi.

Dường như ta luôn chờ đợi hắn. Từ hồi đó.

Nhưng một trăm bốn mươi bảy năm chờ đợi trong quá khứ, sao lại không gian nan như một ngày này?

Dài đằng đẵng. Mỹ nữ như hoa, thời gian như nước. Ta là quý, thời gian không có nghĩa lý gì với ta, nhưng khoảng thời gian không có hắn, lại

trôi qua chậm chạp đến thế.

Thời gian như nước cũng bị đóng băng rồi.

Lúc phải thắp đèn, hấn đến đây.

“Phượng nhi!”

Nghe thấy giọng hấn, ta từ phòng trong chạy vội ra, bước chân gấp gáp.

Giữ chặt tay hấn, nhưng một câu cũng không nói nên lời.

Hấn giũ cột ta, đưa tay chọc chọc hai má ửng hồng của ta. “Chẳng qua mới một ngày không gặp, sao lại tương tư đến mức này. Phượng nhi của ta thật là mằm mống đa tình.”

Hấn đưa nến trên bàn lên, dựa vào ánh nến đánh giá ta.

“Khí sắc tốt hơn hồi sáng rồi.”

Tất nhiên, trong thư phòng bút mực đầy đủ, ta lại vẽ da người một lần nữa. Thuận tiện đổi một bộ đồ mới. Áo xanh nhạt, váy sẫm màu, nhẹ nhàng thanh lịch.

“Hôm nay nàng làm những gì?” Hấn hỏi.

“Chờ chàng về.” Ta đáp.

Hấn bóp mũi ta. “Không biết xấu hổ hả, Phượng nhi.” Hấn nhìn ta mỉm cười, ta cảm nhận được sự yêu thương trong lòng hấn. Lông mày nhí nhếch lên sung sướng.

Ta đúng là không biết xấu hổ. Nữ tử trên đời, ngoài tam cương ngũ thường, còn có tam tông tứ đức. Một tiểu thư nhà quan như ta, đừng nói là mở miệng, ngay cả gặp gỡ người khác cũng không dễ dàng. Ngày ấy ra hóng gió ở sau phòng khách phía Tây, gặp thiếu niên thư lại đi qua, chỉ đành dùng quạt tròn che mặt, mau chóng rời đi. Nhưng mà... nếu hôm ấy ta không đi thì sao? Nếu hôm ấy, ta không đi, gặp gỡ Trương Luân, mọi chuyện sẽ như thế nào?

Có lẽ lịch sử hơn trăm năm sẽ thay đổi.

Ta giật mình.

“Tiểu thư, tại hạ là thư lại Trương Luân ở trong phủ, hôm nay vô cùng may mắn, được diện kiến tiểu thư.”

“Trương tướng công khách khí quá rồi.”

...

Có lẽ chỉ là vài câu hàn huyên bình thường. Có lẽ chuyện hôm qua sẽ xảy ra từ hơn trăm năm trước. Ta với hắn, mắt mày đưa tình, tình nùng mật ý. Ta sẽ không bị rạch ngực moi tim, hắn cũng không bị thiên đao vạn quả, càng không có một trăm bốn mươi bảy năm mồ mả để hoang, trải qua những ngày tiêu điều lạnh lẽo. Lãng phí một trăm bốn mươi bảy năm.

Hóa ra chỉ vài câu hàn huyên là có thể.

Thời gian luân chuyển trong lồng ngực ta.

“Phượng nhi, nàng sao vậy?”

Ta bừng tỉnh khỏi dòng suy tưởng. Dĩ vãng không thể theo đuổi, đành phải nắm chặt hiện tại. Nữ tử nhân gian đều rất câu nệ, không cười nhiều, rất nề nếp thận trọng, tam tông tứ đức. Nhưng ta là quý, yêu hận sâu hơn biển, chỉ còn mênh mông những nước cùng mây, chẳng có gì kiêng kỵ.

Ta nhẹ nhàng nắm tay áo hắn. Vải bố màu xanh trúc, vừa mềm mại vừa phẳng phiu. Cảm thấy mọi thứ thuộc về hắn, dù có bình thường như thế nào, cũng đều hoàn mỹ.

Sóng mắt đưa tình.

“Ta không sao.”

“Phượng nhi, nàng đã ăn cơm tối chưa?”

“À, chưa... Tướng công đã dùng bữa chưa?” Trời ạ, hơn trăm năm ăn gió uống sương, ta đã quên phải ăn cơm.

“Ta cũng chưa ăn. Vừa lúc cùng nhau ăn cơm.”

“Vậy, tướng công chờ một chút...” Ta vội vàng chạy vào phòng trong.

Khi đi ra, tay bưng mâm cơm chạm trở, bên trong là một đĩa Tây Hồ thố ngư, một bát vịt om hạt hồ đào, một đĩa trứng tôm củ niễng, cùng với bát canh sen bào ngư. Có cả rượu, loại rượu hoa điều hạng nhất.

Một con quý như ta, trong khoảnh khắc hóa ra những thứ hư ảo này không phải khó khăn. Lúc ăn hương sắc đầy đủ, nhưng chỉ là hoa trong gương trăng trong nước, không có thật. Đương nhiên từ ngày mai, ta sẽ chân chính học nấu ăn. Đêm nay tạm thời ủy khuất hẳn một chút, cũng không vội.

Ân cần gấp đồ ăn đưa lên.

“Tướng công ném thử xem tay nghề của thiếp thân thể nào?”

“À... không ngờ trù nghệ của Phượng nhi cao như vậy.”

Nén đỏ lập lòe. Cơm rượu khoan thai, nói cười khanh khách.

“Đúng rồi, tướng công định khi nào cưới thiếp thân đây?”

Hắn bỗng nhiên xấu hổ. “Phượng nhi, ta... ta đã thành thân từ lâu... hôm qua đã muốn nói cho nàng, nhưng...”

Ta cũng không bất ngờ. Nhìn hắn ít nhất đã hai lăm hai sáu tuổi, sao có thể chưa thành thân.

Ta đã nghĩ thông từ lâu.

Ta là quý, còn để ý hư danh làm gì. Chỉ cần ở bên cạnh hắn là tốt rồi.

Ta nhìn hắn, cảm giác được sự bối rối trong lòng hắn. Hắn như đứa trẻ không biết phải xoay sở thế nào. Tim đập thành thịch, hắn đang sợ hãi.

Hắn sợ mất ta. Sự vui mừng bỗng nhiên quẩn quanh người. Vòng vo vô cùng vô tận.

Nét cười của ta lộ ra ngoài lớp da vẽ. Hắn đang sợ hãi mất ta. Ta còn để ý gì nữa.

“Sao tướng công không nói sớm, thật ra thiếp thân đã nghĩ rồi, thiếp bạc mệnh từ nhỏ, không nghĩ rằng có thể làm vợ cả. Chỉ cần được ở bên tướng công, thiếp thân đã vừa lòng thỏa ý. Nếu đã vậy, hay ngày mai tướng công đưa thiếp đi báỉ kiến phu nhân?”

Đường đường là thiên kim tiểu thư nhà phủ doãn đại nhân. Chỉ vì yêu ả, dùng từ “báỉ kiến” này cũng không thấy ửy khuất. Làm thiếp phải cúi đầu, cũng chẳng sao, chỉ cần ở bên cạnh hắn là tốt rồi.

Biển tình sâu ngàn thước, ta khoan thai mà mỹ lệ đắm chìm.

Hắn cảm thấy bất ngờ. “Phượng nhi, nàng không cần...”

“Chỉ cần tướng công không chê ta là thiếp thất trốn đi của người ta, thiếp thân còn để ý cái gì.” Uyển chuyển mềm mại lại gần hắn. Hơi thở như hoa lan, ánh nến dập dờn. “Tướng công từng nói sẽ luôn cần ta. Chúng ta đã thề nguyện, không được thất hứa.”

“Phượng nhi...”

“Tướng công, thiếp sẽ nghe lời chàng và phu nhân. Chàng về nói với phu nhân, được không?” Dứt khoát nằm trong lòng hắn, ngẩng mặt nhìn hắn, nhẹ giọng thủ thỉ. Cho dù là đao rèn trăm năm, nghe thấy cũng hóa thành sợi chỉ mềm.

“Phượng nhi, vợ ta là Trần thị, tính cách hiền lành rộng lượng, nếu ta nói với nàng ấy, nhất định nàng ấy sẽ chấp nhận nàng... Nhưng nàng đừng nóng vội, cho ta một chút thời gian, ta từ từ sắp xếp. Tóm lại nàng cứ yên tâm, nhất định ta sẽ cưới nàng vào nhà.”

“VẬY là tốt nhất, tướng công.” Khẽ gọi hắn, đao rèn trăm năm nay đã trở thành chỉ mềm, hận ý trăm năm cũng hóa thành nhu tình chan chứa.

Trong quá khứ chưa bao giờ biết, có người để gọi là “tướng công”, tốt biết bao nhiêu.

Ta dần dần quên mất bản thân mình là quý.

Hoa đã nở, trăng đã tròn. Nửa đêm chẳng có kẻ gièm pha.

Ngày ấy Diêm La vương cảnh cáo ta: Nếu người thể lấy lại trái tim nguyên vẹn, người vĩnh viễn không thể siêu sinh.

VẬY thì đã sao. Trở thành quý giống như ta, còn hơn làm người.

Được thành thờn bơn sao nở chối, nguyện làm uyên ương không làm tiên.[6]

Buổi đêm tĩnh lại, nhìn thấy hắn bên cạnh.

Ngủ như một đứa trẻ, rất ngọt ngào.

Là người chồng cùng gối với ta. Tướng công.

Ta nhẹ nhàng ôm hắn. Nước mắt rất muốn rơi.

Để cho ta vĩnh viễn không thể siêu sinh đi.

[1] Trích trong bài “Giang Nhi Thủy”, từ màn mười hai - “Tầm mộng” - trong vở “Mẫu đơn đình”.

[2] Bát mặc: Cách vẽ thủy mặc bằng cách phẩy mực.

[3] Hoa phượng tiên: Một loài hoa có màu hồng phấn, thường dùng để ví với màu móng tay của nữ tử.

[4] Trích trong “Sơn đào hồng”, “Mẫu đơn đình”.

[5] Trích trong bài “Kỳ úc”, thuộc phần “Vệ Phong” của Kinh Thi. Cắt, dũa, mài, điêu (khắc) đều là kỹ thuật chế tạo đồ ngọc, dùng để tả người có trình độ, học vấn tinh thâm.

[6] Trích trong bài “Trường An cổ ý”, tác giả Lô Chiếu Lân thời Đường. Cổ nhân dùng hình tượng cá thồn bơn, chim uyên ương để sánh với tình yêu nam nữ.

LINK Truyện:

Họa Bì <http://truyenhh.com/doc-truyen/hoa-bi-3466082.html>

LINK Chương này:

Chương 3

<http://truyenhh.com/doc-truyen/hoa-bi-3466082/chuong-3.html>